

Cathy Bramley

ROMAN

APPLEBY FARM

Er is gewoonweg
geen fijnere plek
dan thuis...

1

De deur ging open met het geklingel van een bel en liet een aangename vlaag frisse lucht binnen toen een groepje tienermeiden het eetcafé uit liep.

‘Adios, amigos!’ riep ik. *‘Ciao, bellas!’*

Het was de donderdag voor het paasweekend, kinderen waren vrij en het lentezonnetje bracht de hele dag al een gestage stroom klanten met zich mee. Om vier uur werd het even rustig, en dat was maar goed ook, want achter de toonbank waar ik stond, leek het wel een scène uit *Titanic*.

Ik was het afgelopen uur bezig geweest om Amy, ons nieuwste personeelslid, de kunst van het maken van espresso’s, cappuccino’s en latte’s bij te brengen. De werkruimte lag bezaaid met haar pogingen: we werden omringd door een zee van bruine vloeistof, plassen gemorste melk en allerlei achtergelaten mokken, lepels en kannen. Wij zagen er geen haar beter uit: mijn rode haar was gaan kroezen nadat het herhaaldelijk was blootgesteld aan willekeurige stoomwolken, en Amy had een veeg koffie op haar voorhoofd als een derde wenkbrauw.

Aan de andere kant, er hing ondanks de dampende atmosfeer een hemelse geur van verse koffie en ik voelde een gigantische tevredenheid toen ik zag dat Amy de apparatuur in de vingers begon te krijgen... uiteindelijk. Ik keek over haar schouder mee, een beetje te dichtbij eigenlijk, aangezien haar korte paardenstaart mijn neus kietelde, terwijl ze de gestoomde melk uit een roestvrijstalen kannetje in een hoog glas goot.

‘Yes! Perfect,’ juichte ik. ‘Zo gaat-ie goed. Lekker rustig zodat je het schuimlaagje erbovenop niet verpest.’ Pfieuw. Ik dacht dat ze het nooit voor elkaar zou krijgen.

Amy zette het kannetje met een trillende hand op de toonbank en ademde uit. We bekeken aandachtig haar eerste latte.

‘Wat vind je ervan?’ Ze trok haar onderlip tussen haar tanden en fronste haar vieze voorhoofd.

‘Ik denk dat je het te pakken hebt,’ zei ik grijnzend.

Net op tijd, want ik kon elk ogenblik mijn schort ophangen om er vroeg vandoor te gaan en dan moest ze in haar eentje achter de toonbank staan. Ik sloeg een arm om haar schouders en trok de zestienjarige naar me toe. ‘Maar nu moet je de smaaktest van de baas nog doorstaan.’

Ik knikte naar de andere hoek van het café. Shirley zat aan een tafeltje met gebogen hoofd over een stapel facturen en één voet omhoog op de stoel naast haar. Haar enkel was ondertussen helemaal genezen, maar het was een gewoonte geworden om hem hoog te houden nadat ze hem afgelopen herfst had gebroken.

Die voet was de reden waarom ik hier was. Shirleys dochter Anna is een vriendin van me en toen Shirley het ongeluk kreeg, had Anna me gesmeekt om een paar maanden in het eetcafé bij te springen totdat haar moeder weer op de been was. Ik werkte destijds als promotiemedewerkster en deelde gratis monsters en kortingscoupons uit in supermarkten door heel Manchester – een baan die al snel zijn glans was verloren. Dus verhuisde ik naar Anna’s logeerkamer in Kingsfield, een klein plaatsje aan de rand van Derbyshire, en sindsdien werkte ik in het eetcafé.

Onder mijn toezien oog sloop Amy naar Shirley, het hoge glas rammelde op het schoteltje terwijl ze behoedzaam de ene voet voor de andere zette. Ik hield mijn adem in; het was alsof ik getuige was van een koorddanser die de Niagarawatervallen overstak.

‘Heerlijk. Goed gedaan, allebei,’ verkondigde Shirley en ze hield de latte goedkeurend omhoog. ‘Amy, je mag nu officieel de koffiemachine gebruiken en voor de volgende keer: ik heb graag drie suiker in de mijne.’

‘Woehoe, Amy!’ joelde ik, zwaaiend met mijn vuist in de lucht terwijl mijn leerlinge verlegen glimlachte, haar hoofd boog en de ene voet achter de andere schoof, waardoor ze er opeens veel jonger uitzag dan zestien.

Ik maakte ook een reverentie en hield met mijn vingertoppen mijn denkbeeldige rok omhoog. ‘En mijn werk hier is ten einde.’

Shirley grinnikte, schudde haar hoofd en boog zich weer over haar papierwerk.

Is dat zo?

Zodra de woorden mijn mond hadden verlaten, trok een fladderend gevoel van mijn hoofd naar mijn hart. Was mijn werk hier echt ten einde? Was het tijd om verder te gaan? Alweer? Iek! Ik staarde naar Shirleys gebogen hoofd totdat het tot me doordrong dat Amy me nogal vreemd aankeek.

Ik schudde mezelf uit mijn roes, wees Amy in de richting van de zwabber en terwijl ik haar achterliet om wat ze had gemorst op te dweilen, ging ik de tafel afruimen die de tieners hadden vrijgemaakt.

Hè bah. Mijn gezicht voelde knalrood aan na die ongevraagde gedachte, wat nogal lastig te verbergen was, aangezien ik bijna in aanmerking kwam voor de status van albino op het gebied van een bleke huid.

Freya Moorcroft, zo kennen we je weer. Kun je een baan nou echt niet langer dan vijf minuten volhouden? En trouwens, hoe zit het met je-weet-wel-wie? Ben jij niet V.E.R.L.I.E.F.D.?

Ik blies mijn wangen bol en stapelde luidruchtig borden op elkaar om mijn kribbige gedachten buiten te sluiten.

Shirleys eetcafé deed goede zaken. En zonder er verwaand over

te doen, die goede zaken hadden met mij te maken. Toen ik zes maanden geleden hier kwam, was de koffie van het type oplos geweest, bestond het menu bijna uitsluitend uit gepofte aardappelen en waren er bijna geen klanten die de moeite namen om na tweeën nog naar het eetcafé te komen.

Nu stond er een deftige chromen koffiemachine als een minachtende gans te sissen op de toonbank, maakte een paninigrill voortdurend chique tosti's en was het om vier uur altijd loeidruk voor de high tea. De gratis wifi, die ik had voorgesteld te installeren, was een hit gebleken, vooral bij tieners. Het eetcafé krioelde een uur lang nadat de school uit was van de jeugdige hormonen, wat ons de reputatie opleverde dat we dé plek waren om rond te hangen en waardoor de verkoop van warme chocolademelk en smoothies verdubbelde. Een win-winsituatie, wat mij betreft.

De afgelopen paar maanden waren een wervelwind geweest, precies zoals ik mijn leven graag zag. Sterker nog, hoe wervelender, hoe beter. Shirley had me min of meer een vrijbrief gegeven toen ik haar eenmaal had overgehaald om de tent een beetje op te pimpen en ik heb me een lol gehad. En buiten mijn werk om was mijn leven ook fijn. Ik vond het heerlijk om bij Anna te wonen. Ik had veel nieuwe vrienden gemaakt en – het allerbelangrijkste – ik leerde Charlie kennen, die nu vier maanden mijn vriend was.

Charlie.

Ken je die yoghurtreclames waarin acteurs met een hemelse blik die lepel in hun mond stoppen? Nou, dat gebeurde er met mij als ik alleen maar aan hem dacht. Lang, fit, waanzinnige blauwe ogen, de ondeugendste glimlach van het universum en alsof dat nog niet genoeg was: hij was brandweerman. Ik bedoel maar.

Dus ja, het leven in Kingsfield was heerlijk.

Maar nu... Ik stopte met cakekruiden in mijn hand te vege en keek door het raam naar de rij winkels, de pub op de hoek, de geparkeerde auto's, het complete gebrek aan groen. Ik keek al

sinds oktober naar hetzelfde uitzicht. Ik kon dit werk op mijn sloffen. Geblinddoekt. Met één hand op mijn rug.

In tegenstelling tot Amy, die hard aan het werk was om de keuken op te ruimen, zag ik vanuit mijn ooghoek.

Ik bracht het vieze vaatwerk naar de toonbank en gaf het aan haar. ‘Hoe was je eerste dag?’ vroeg ik. ‘Zie je jezelf als serveerster? Of heb ik je afgeschrikt met een overvloed aan cafeïnekeuzes?’

‘Ging wel,’ antwoordde ze, ernstig knikkend. ‘Als parttimebaan. Tot ik ga studeren.’

‘Geweldig.’ Ik onderdrukte een glimlach, maar waarschijnlijk had ik mijn wenkbrauwen hoger opgetrokken dan de bedoeling was, want Amy bloosde. Er gaat niets boven een tiener die je vertelt dat jouw beroepskeuze slechts een opstapje is naar grotere dingen.

‘Sorry,’ mompelde ze en ze stak haar armen in de gootsteen. ‘Dat kwam er verkeerd uit. Niet dat er iets mis is met... O, god.’ Ze boog bijna dubbel over de gootsteen zodat ik haar gezicht niet kon zien.

‘Hé, maakt niet uit,’ zei ik lachend. ‘Knap dat je weet wat je met je leven wilt doen. Mijn eindexamencijfers waren hoog genoeg om naar de universiteit te kunnen, maar ik had geen idee wat ik wilde studeren.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Dus koos ik voor een tussenjaar.’

Tien tussenjaren, bleek achteraf...

Tante Sue sprak over mijn beslissing om te gaan reizen na het examenjaar als een studie aan de universiteit van het leven. Mijn moeder noemde het zonde van mijn particuliere opleiding.

Amy keek achterom naar Shirley en toen weer naar mij. ‘Ik kan hier alleen werken tot aan mijn eindexamen. Ik ga architectuur studeren en die opleiding duurt zeven jaar en daarna wil ik naar Londen verhuizen, dus moet ik echt sparen.’

‘Oké. Nou, veel succes!’ Ik slikte, glimlachte en slofte weg.

Mijn hemel. Een zestienjarige met een tienjarenplan. Ik vond mezelf al goed georganiseerd als ik een tiendágenplan had.

Een carrièrevlinder, dat was ik. Ik kon er niks aan doen. Vol enthousiasme begon ik aan een baan, stortte me er volop op en genoot van het hele ‘nieuwe uitdaging’-gedoe. Zodra ik alles volledig onder de knie had en mijn stempel erop had gedrukt, kreeg ik een stel vleugels en de neiging weg te vliegen naar iets nieuws.

Oom Arthur dacht dat ik op een dag mijn draai zou vinden en dat mijn carrière een vlucht zou nemen. Mijn vader schreef mijn tijdelijke tendensen daarentegen toe aan een gebrek aan ambitie en toewijding. Ik hoopte dat oom Arthur gelijk had, want ik zou het niet kunnen verdragen als mijn vader dat had.

De ingekorte lijst met hoogtepunten uit mijn carrière: appelplukker in Nieuw-Zeeland, stalknecht in Dubai, veredelde huishoudster in een Oostenrijks skiparadijs, barkeepster in Cornwall (achttien maanden, een persoonlijk record, met dank aan een strandwacht die Ivan heette), een kortstondig klusje als gids in een potloodmuseum en nu hier, serveerster in het Shenton Road Eetcafé in Kingsfield.

Ik was ervan overtuigd dat al die willekeurige ervaring die ik had opgedaan me ergens voor klaarstoomde. Wist ik maar waarvoor. Ik plofte op de lege stoel tegenover mijn bazin en overwoog of ik haar zou vertellen dat het voor mij tijd werd om verder te gaan. Of zou ik voor de verandering mijn overwegingen voor me houden?

‘Hier kom je niet tot je recht, dat weet je toch?’ zei Shirley zonder op te kijken. Dat was maar goed ook, want mijn wangen waren nu net zo rood als mijn haar.

Ik schoof ongemakkelijk heen en weer op mijn stoel. Je moest Shirley Maxwell nooit, maar dan ook nooit onderschatten. Ze had de griezelige gave om gedachten te kunnen lezen. Niet dat ik

dacht dat ik niet tot mijn recht kwam, maar dat ik... uitgedaagd moest worden.

‘En daarmee bedoel je?’ vroeg ik om tijd te rekken. Ik haalde de suikerpot naar me toe en drukte de kristallen fijn tegen de zijkant van de pot.

Shirley liet haar pen op tafel vallen, keek me aan en ademde uit op een ‘wat moeten we toch met jou?’-manier. Ze schoof de suikerpot buiten mijn bereik en ik sloeg mijn armen over elkaar.

‘Je bent een slimme meid. Je zou een eigen bedrijf kunnen runnen zoals mijn Anna. Of franchiseondernemer bij Starbucks kunnen zijn, of...’

‘Probeer je soms van me af te komen?’ vroeg ik en ik trok zogenaamd hooghartig mijn wenkbrauw op.

‘O, Freya.’ Ze haalde naar me uit. ‘Je hebt het menu een make-over gegeven, je hebt het vervloekte papierwerk uitgezocht en nu ben je zelfs nieuw personeel aan het inwerken. Ik ben zo dankbaar voor al het werk dat je voor mijn café verzet.’

Ze sprak het uit als ‘kfee’ en daar moest ik altijd om glimlachen. Ze boog voorover en vormde geluidloos met haar mond en overdreven gezichtsuitdrukkingen de woorden: ‘Maar ik kan je niet naar waarde belonen en dat vind ik vervelend.’ Ze drukte een hand op haar boezem. ‘Misschien wil je een huis kopen, gaan settelen...’

‘Ik ben niet op geld gericht, Shirley,’ zei ik. ‘Ik ken mensen die dat wel zijn. Mensen die het najagen van rijkdom belangrijker vinden dan geluk en geloof me, dat is een pad die ik met liefde aan me voorbij laat gaan.’ Ik huiverde. Mijn ouders, bijvoorbeeld. ‘Nee, wat mij betreft geldt “*all you need is love*”, zoals het Engelse gezegde aangeeft.’ Ik grijnsde naar haar terwijl ze met haar ogen rolde.

‘En zoals een ander gezegde gaat: “alle beetjes helpen”, kaatste ze terug en we schoten allebei in de lach.

‘Je bent me een figuur, Freya Moorcroft, eerlijk waar.’ Shirley zuchtte.

Ik stak mijn hand uit en kneep in de hare, die niet op haar décolleté lag zoals de andere. ‘Dank je. Het is fijn om gewaardeerd te worden.’

‘Wees eerlijk tegen jezelf, Freya. Serveren is niet jouw toekomst.’

De deurbel klingelde en we draaiden ons om zodat we konden zien wie er binnenkwam. Een bekend stel billen in roze velours kwam achteruit het eetcafé in, gevolgd door een ingewikkeld uitzierende wandelwagen.

Gered door de bel voordat ik al kletsend mijn baan had opgezegd.

‘Gemma!’ riep ik en ik slaakte inwendig een zucht van opluchting. Ik sprong op om mijn vriendin en een van onze vaste klanten te helpen met de deur en de drempel.

‘Nachtmerrie punt com,’ bromde Gemma terwijl ze een poging deed de wandelwagen te keren. ‘Je hebt verdorie een groot rijbewijs nodig met dit ding.’

‘O jee. Ik maak wel iets gezonds, plantaardigs en stinkends voor je klaar in een mok.’ Ik hoorde Shirley snuiven bij het horen van mijn alternatieve benadering op gastvrijheid terwijl ik Gemma’s wang een kus gaf. Ik stapte opzij en liet haar zichzelf en de baby langs me heen manoeuvreren. Ik gluurde in de wagen. Parker was klaarwakker (hoera, ik kon hem knuffelen!) en hij haalde vastberaden uit naar de speeltjes die boven zijn wandelwagen hingen.

‘Sorry dat ik zo brutaal ben,’ zei Gemma, die linea recta op de toiletten af ging, ‘maar eigenlijk kom ik alleen van de wc gebruiken. De luier van zijne koninklijke hoogheid is niet te harden en dat zeg ik als moeder die heel goed tegen stank kan.’

‘Dat hoef ik allemaal niet te weten, hoor,’ zei Shirley met een vertrokken gezicht. Ter vergelijking, Shirley kon heel slecht te-

gen allerlei dingen: geurtjes, pijn, harde muziek, de meeste gele etenswaren... Ik heb haar een keer bijna zien flauwvallen bij de aanblik van een geprakte banaan. Ze kreeg zelfs de rillingen van een gepofte aardappel die iets aan de gelige kant was.

‘Zelfs niet even snel een kruidentheetje?’ bood ik aan. Ik had over een halfuur met Charlie op zijn volkstuin afgesproken en daarna had ik het hele paasweekend vrij, maar na Parkers doop had ik Gemma niet meer gezien en ik wilde even bijkletsen. En Parker in handen krijgen, natuurlijk.

Gemma bleef staan en wapperde toen met een prachtig gemanicuurde hand, waardoor ik mijn eigen onverzorgde nagels in de zakken van mijn spijkerbroek stak. ‘Goed dan. Kamille als je dat hebt, alsjeblieft.’

Vijf minuten later zat ik met een pas verschoond jongetje op mijn knie en keek ik naar Gemma die haar theezakje in haar witte mok rond wervelde en platdrukte.

Ik kon die mokken niet uitstaan.

Shirley en ik hadden maar over een paar dingen met elkaar in de clinch gelegen sinds ik hier werkte. Ik was van het team ‘vintage porselein’, zij van het team ‘goedkoop-praktisch-en-vaatwasserbestendig’. Ik had leuke niet bij elkaar passende koppen-schotels voorgesteld, op planken gestapeld in roze, gele en blauwe pasteltinten. Maar Shirley trok wit weg bij het idee van servies dat niet bij elkaar paste en had haar poot stijf gehouden.

Parker was geconcentreerd een stoffen speeltje tussen zijn vingers aan het verfrommelen, dat een ritselend geluid maakte als het bewoog. Gemma en ik glimlachten naar elkaar toen hij zachtjes tegen zichzelf brabbelde.

‘Er is nog een scone over, samen delen?’ vroeg ik.

Ik maakte de scones voor het eetcafé naar het recept van mijn tante Sue. Het geheim zat hem in het mixen: mix te lang en je had een lading primitieve wapens in handen. Die van mij waren

met rozijnen gevulde luchtige heerlijkheden, al zei ik het zelf.

Gemma schudde haar blonde krullen en klopte op haar buik, die er behoorlijk goed uitzag gezien het feit dat Parker pas vier maanden oud was. ‘Beter van niet... tenzij... zit er *clotted cream* bij?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Slagroom,’ zei ik en toen riep ik iets harder: ‘Zie je wel, Shirley, nog iemand die vindt dat het *clotted cream* moet zijn.’

Geloof het of niet, dit was het andere waar we over in de clinch hadden gelegen.

‘Nee. Er komt geen *clotted cream* in mijn café. Dat gelige korstje... ugh.’ Shirley huiverde.

‘Ik bedank. Waarschijnlijk maar beter ook,’ zei Gemma met opgetrokken neus. ‘Maar goed, wat zijn je plannen met Pasen?’

Het eetcafé was dicht op Goede Vrijdag, bovendien was het mijn vrije weekend en had ik volgende week er nog een paar extra dagen aan vastgeplakt... Mijn eerste echte vakantie sinds ik hier werkte.

‘Niets bijzonders.’ Ik haalde mijn schouders op; had ik nou maar iets avontuurlijks geregeld. ‘Gewoon lekker chillen met Charlie, hoop ik.’

‘Heerlijk.’ Gemma zuchtte. In haar blauwe ogen verscheen eventjes een dromerige blik. ‘Ik zou er alles voor over hebben om lekker te kunnen chillen. Maar met een dochter van vijftien die erop uit is om ons te laten lijden omdat zij examens heeft en een man die besloten heeft de grasmaaier in onze achtertuin uit elkaar te halen, betwijfel ik of ik dit weekend aan chillen toekom.’

Ik klemde Parker met één hand steviger om zijn buik en stopte met de andere een weerbarstig plukje haar achter mijn oor. ‘Geef gewoon een gil als je voor een paar uur een oppas nodig hebt.’

Haar blik verzachtte toen ze naar voren leunde om het speeltje terug te geven dat Parker net had laten vallen.

‘Ah, dank je, Freya. Begint je biologische klok toevallig al te tikken?’

Daar moest ik even over nadenken.

‘Ja en nee,’ antwoordde ik oprecht. ‘Ik ben er nog niet aan toe om helemaal te gaan settelen. Maar op een bepaald moment... ja. Ik zie mezelf wel met een stel ukkies, een huisje op het plat-teland, een paard en een hond... Maar voor nu leen ik met alle liefde Parker af en toe.’

Geen idee waarom ik dat er allemaal uit flapte. Ik voelde mijn wangen rood worden. Ik was me nog nooit van dit plan bewust geweest. Maar ooit wilde ik wel moeder worden. En op het gevaar af dat ik nu een beetje jaren vijftig klink, ik wilde zo’n moeder zijn die thuis was als de kinderen uit school kwamen, met een kus en een zelfgebakken stukje taart dat nog warm was. Zoals mijn tante Sue. Ik moest nog wel een beetje aan mijn taartenbakkunst werken: mijn repertoire bestond uit één ding... scones.

‘Weet Charlie hoe je hierover denkt?’ vroeg Gemma, die me met grote ogen aanstaarde.

Het enige minpunt van Kingsfield was dat iedereen hier al een eeuwheid woonde. Ik had Charlie pas een paar maanden geleden ontmoet, maar Gemma kende hem al jarenlang van volkstuinvereniging Ivy Lane. Aan haar nagels te zien zou je het absoluut niet zeggen, maar tot Parker werd geboren, had Gemma haar eigen volkstuin.

‘Wow. Rustig aan, Gem, we zijn pas vijf minuten bij elkaar!’ Ik boog om mijn lippen op Parkers hoofd te drukken en zo mijn gloeiend hete wangen te verbergen. ‘Ik ben ervan overtuigd dat het onderwerp ter sprake zal komen als de tijd rijp is.’

‘Ja, maar... o, niks,’ mompelde Gemma. Ze bracht de mok naar haar lippen en nipte van haar thee.

Mijn maag kneep samen. Ja maar, wat? Voor ik de kans kreeg ernaar te vragen, gilte Gemma en stak haar hand in haar tas.

‘Ik vergat bijna je dit te laten zien!’ Ze gaf me een ansichtkaart met een schildpad op een verlaten strand. ‘Die lag vanochtend in de bus, van Tilly en Aidan. Zo te lezen hebben ze het fantastisch op de Galoppeer-hoe-heten-ze-ook-alweer eilanden. Ahh,’ verzuchtte ze terwijl ze Parker van me overnam en hem weer in zijn wandelwagen legde. ‘Die twee zijn voor elkaar gemaakt.’

Mijn vriendin naar wie de baby was vernoemd, de liefvallige Tilly Parker, hoorde ook bij de Ivy Lane-bende. Dankzij die vrouw waren Charlie en ik bij elkaar en zij ontmoette haar vent, Aidan, toen hij vorig jaar naar Kingsfield was gekomen om met zijn crew een documentaire te maken over het volkstuintencomplex. Hij was nu met iets anders bezig, opnames maken op de Galapagos-eilanden, en Tilly was naar hem toe gegaan voor een vakantie.

Voor elkaar gemaakt. De woorden raasden ritmisch door mijn hoofd terwijl ik Tilly’s ansichtkaart las en Gemma zich klaarmaakte om te vertrekken.

Glimlachend zwaaide ik haar en Parker uit. Vanbinnen voelde ik me niet heel vrolijk; ik voelde me een beetje draaierig. Gemma had het niet met zoveel woorden gezegd, en misschien telde ik een en een bij elkaar op en maakte ik van een mug een olifant, maar ik had het gevoel dat zij vond dat Charlie en ik op een bepaalde manier níét voor elkaar waren gemaakt. En zoals Shirley een paar minuten geleden nog had opgemerkt, mijn toekomst lag niet bij het Shenton Road Eetcafé.

Mijn maag draaide zich zwakjes om. Toen ik vanochtend wakker was geworden, had mijn leven er nogal ongecompliceerd uitgezien, maar nu... was ik nergens meer zeker van.

2

Tegen de tijd dat ik alles had opgeruimd bij het eetcafé, haastig langs Shenton Road was gelopen, All Saints Road was ingeslagen, door Ivy Lane was gewandeld en uiteindelijk bij het hek van het volkstuintencomplex was aangekomen, was ik weer mijn normale, zorgeloze ik en moest ik om mijn maffe gedachten glimlachen. Waar sloeg dat onzinnige gebrek aan zelfvertrouwen op?

Ik duwde het zware hek open en deed het achter me dicht.

Het was niks voor mij om alles tot op het bot te analyseren; het leven was veel te kort om te piekeren over mijn beroepskeuze of om me zorgen te maken over de staat van mijn relatie. Of over wat dan ook, wat dat betreft. Je kon veel beter met de stroom meezwemmen. Ik was dol op mijn leven, en trouwens, niemand had echt de perfecte baan en de perfecte partner. Het ging goed met mij en Charlie. Nee, beter dan goed... het ging fantastisch, we waren gelukkig en we konden samen lachen. En daarom pasten we zo goed bij elkaar.

Ik liep slash rende over de weg naar Charlies perceel en zwaaide naar Peter, de voorzitter van het volkstuintencomité, toen hij bij de deur van het paviljoen verscheen en de knopen van zijn jas vastmaakte.

‘Goedemiddag, Freya. Koud windje, hè? Volgens mij gaat het vannacht licht vriezen.’ Hij haalde een platte tweedpet uit zijn zak en zette die op zijn kalende hoofd.

‘Hé Peter. Het is inderdaad een beetje fris.’ Ik glimlachte en probeerde niet te giechelen. Ik moest het eerste comitélid nog

tegenkomen dat niet door het weer was geobsedeerd.

‘Ben je al van gedachten veranderd of je een eigen perceel wilt?’ riep hij.

Lachend schudde ik mijn hoofd. ‘Geen tijd tegenwoordig. Ik heb het te druk als Charlies assistent-tuinman.’

Peter schonk me een teleurgestelde glimlach en tikte zijn pet aan met zo’n schattig ouderwets gebaar. Ik liep weer verder.

Iedere keer dat ik hem zag, stelde hij me dezelfde vraag, in de hoop dat ik van gedachten zou veranderen. Vorig jaar speelde ik met het idee om zelf een volkstuintje te huren en hij had me rondgeleid. Maar ik was blij dat ik het uiteindelijk niet had gedaan; Charlie op zijn perceel helpen was een veel betere oplossing. Ik was lekker buiten, wat ik heerlijk vond; ik was gezellig bij Charlie-boy, wat ik ook heerlijk vond; en ik hoefde alleen de leuke klusjes te doen (zaadjes zaaien en van alles plukken) en niet de vieze klusjes (mest uitspreiden en onkruid ompippen).

Mijn maag maakte een salto toen ik mijn knappe kerel verderop in zijn kas zag en ik holde de laatste paar meter naar hem toe. Hij zette gigantische zakken van het een of ander op planken en had me eerst niet in de gaten.

De lucht in de kas was warm en vermengd met de geur van tomatenplanten. Ik leunde tegen de deurpost en bekeek hem een paar tellen terwijl hij met zijn rug naar me toe de zakken teelaarde in rijen zette. Hij droeg zijn oude tuinierstrui met gaten in de mouwen, een wollen muts, een spijkerbroek en een paar oude zware schoenen.

‘Hé.’

Charlie draaide zich om en grijnsde. ‘Hallo, schoonheid!’

Ik gilte toen hij me optilde en me rondwentelde, waarbij hij en passant een gieter en een paar plantenpotten omgooide.

‘Zet me ogenblikkelijk neer en kus me,’ giechelde ik ademloos.

‘Ik hou er wel van als je de baas speelt,’ murmelde hij. Zijn

blauwe ogen rimpelden geamuseerd toen hij deed wat hem werd gezegd en me op de grond zette.

Hij ritste mijn jas los, sloeg zijn armen om mijn middel en trok me naar zich toe. Ik hief mijn gezicht naar hem op en voelde mijn lichaam zuchten toen hij me kustte. Zijn wangen waren ruw van de stoppels, maar zijn lippen vol en zacht. Hij rook naar aarde en houtrook en iets zoets... vanille misschien? Wat het ook was, ik vond het heerlijk. Zijn kus werd intenser en ik hield op met nadenken, ging op mijn tenen staan en sloeg mijn armen om zijn nek. Wanneer we zo samen waren, alleen hij en ik, zo dicht bij elkaar, had ik het gevoel dat er nooit iets tussen ons kon komen, alsof wij de enige twee mensen ter wereld waren die ertoe deden.

‘Welke klussen staan er vandaag op het lijstje?’ vroeg ik toen ik me terugtrok en naar hem glimlachte. Ik nestelde mijn hoofd tegen zijn borst en wurmde mijn vingers in de achterzakken van zijn spijkerbroek terwijl hij zijn kin op mijn hoofd legde.

‘Tomaten.’ Hij liet me rustig los en drukte een kus op mijn neus. ‘Ik vroeg me af of je nog zou komen om te helpen planten. Ik heb ongeveer twintig goede plantjes die er vanmiddag in moeten. Als je goed werk levert, trakteer ik je daarna op een drankje bij The Feathers.’

‘Met cider betalen?’ Lachend zette ik mijn handen theatraal op mijn heupen. ‘Wat voor soort meisje denk je dat ik ben?’

Charlie knipoogde naar me. ‘Het allerbeste soort. Nou, mevrouw met de groene ogen, hier heb je een tuinschepje.’

Hij wees de bakken met zaailingen aan en liet zien hoe ik ze eruit moest halen zonder de zachte stelen te beschadigen en ze moest verplanten in de gereedstaande zakken met teelaarde.

‘Ligt het aan mij of zijn dit twee verschillende soorten?’ vroeg ik, terwijl ik van de ene bak naar de andere keek.

‘Slimme meid.’ Charlie drukte een zacht kusje in mijn hals, waardoor ik diep vanbinnen een warm gevoel kreeg. ‘Dit zijn

Sungolds, het zijn zoete kerstomaatjes. Ik wil Ollie zo ver krijgen om ze te proeven. Hij gaat ervan uit dat hij geen tomaten lust, maar misschien kan ik hem met zo'n tomaatje overhalen.'

Het warme gevoel breidde zich een beetje uit. Nog een reden om gek op hem te zijn. 'De beste vader ter wereld, dat ben jij,' zei ik en ik gaf hem een speelse por. 'Wat zijn deze grotere?'

Charlie schraapte zijn keel. 'Eh, dat zijn Outdoor Girls. Ik zag de verpakking en moest aan jou denken.'

'Aan mij?' vroeg ik ademloos. Ik sloeg mijn armen om zijn nek en gaf hem een kus op zijn wang.

Schouderophalend wendde hij zijn gezicht af, maar ik zag dat hij een beetje rood was geworden.

Oké, niet iedereen zal het even romantisch vinden om ter ere van iemand een outdoor tomatenras te kweken, maar ik wist hoe Charlie dacht en mijn hart stuiterte alle kanten op. Hij aanbad zijn zesjarige zoontje Ollie, die echt letterlijk het middelpunt van Charlies bestaan was. Dus als hij ons allebei in gedachten had toen hij zijn tomaten ging uitzoeken, dan betekende het toch dat ik ook speciaal was?

Meer nog, ik vond het geweldig dat hij me zo goed kende. Mijn lievelingsbaantjes waren de banen waar ik buiten kon zijn. Mijn idee van de hel was aan een bureau gekluisterd zitten zoals mijn huisgenoot Anna, die webdesigner was en amper meer dan vijf meter per dag bewoog.

'Kan ik ze buiten planten?' vroeg ik en ik dwong mezelf weer naar de zaailingen te kijken. 'Ik heb wel zin in een beetje frisse lucht.'

Charlie rolde met zijn ogen en grinnikte. 'Ik snap niet waarom jij in een eetcafé werkt, terwijl je er zo op gebrand bent buiten te zijn. Jij zou boswachter of politieagente of zo moeten zijn. Maar nee, sorry, ze zijn nog niet afgehard. Hier, stop deze er maar in.'

'Erwtten! O, deze vind ik zo lekker!' Hij gaf me een bak robuuste

erwtenplantjes. Ik zag weer voor me hoe ik in het zonnetje in tante Sue's moestuin verstopt zat en de dikke peulenschillen open-drukte met mijn duimen en de inhoud opat alsof het snoep was.

Charlie grinnikte toegeeflijk. Hij stuurde me naar een wigwam van bamboestokken en we gingen allebei aan de slag. Ik knielde in een bed waar de laaghangende zon op scheen en groef een klein gat. Ik besprenkelde het met elfenstof en zette toen een piepklein erwtenplantje op zijn nieuwe woonplek. Ik wist dat het geen elfenstof was. Natuurlijk niet. Het was gewoon veel leuker om dat te denken dan aan wat het echt was, en hoewel het misschien voor planten heel voedzaam was, stonk het verschrikkelijk Politieagente. Ik schoot in de lach.

'Dat komt door die handboeien, hè?' riep ik achterom.

'Wat komt door die handboeien?'

'Daarom stelde je mij als politieagente voor. Zodat jij met handboeien kunt spelen. Ik weet wel waar jij mee bezig bent, meneer.'

'Eh, sorry hoor, mevrouw Moorcroft,' Charlie lachte verontwaardigd, 'het was niet mijn idee om afgelopen zondag de hele dag in bed te blijven en naar naaktfoto's van jou te kijken. Dat heb je helemaal aan jezelf te danken.'

Het zonlicht dat mijn rug verwarmde verdween opeens en ik hoorde een bescheiden kuchje. Een rilling van schaamte liep over mijn rug toen ik me omdraaide en Christine, de secretaris van het volkstuincomité en toevallig ook Gemma's moeder, aan de rand van Charlies perceel zag staan. Mijn blik ging van haar regelaarzen naar haar gewatteerde jas en naar haar pomponmuts. Ik keek vlug naar haar gezicht en hield mijn adem in voor het geval er nog een sprankeltje hoop was dat ze ons niet had afgeluisterd.

'Wat een prachtige biet, jaja,' zei Christine met haar zware Ierse accent en ze gniffelde tegen zichzelf.

'O... ja,' zei ik, maar ik wist niet zeker of Charlie bieten teelde of dat het gewoon een lompe opmerking was over de kleur van

mijn gezicht. ‘Dat was mijn babyalbum,’ stamelde ik. ‘Daarom was ik naakt. En natuurlijk niet op alle foto’s...’ Mijn stem stierf weg toen Christines schouders schudden van het lachen.

‘Ah, die jongelui. Het is lang geleden dat mijn man Roy en ik de dag zo doorbrachten.’

Ik slikte en lachte nerveus. Dat hoefde ik allemaal niet te weten, hoor, zoals Shirley zou zeggen.

‘Hallo, Christine,’ zei Charlie, die bij ons kwam staan en totaal niet doorhad hoe ongemakkelijk ik me voelde. ‘Alles goed?’

‘Grandioos, jaja.’ Ze knikte. ‘Ik kwam je even helpen herinneren aan zondag. Paaseieren zoeken. Geweldig voor de kleintjes. Gemma is erbij. Kom je ook, als het lukt? Ollie vindt dat vast geweldig.’

Charlie en ik lieten de juiste geluiden horen en Christine draafde weg in de richting van het paviljoen.

‘Jij bent toch het weekend vrij?’ vroeg ik en er vormde zich een beeld in mijn hoofd van mij en Charlie onder een enorme blauwe hemel zonder gebouwen of mensen in de wijde omtrek.

‘Klopt.’ Hij knikte met zijn gezicht geconcentreerd samenge-trokken terwijl hij een stukje touw uit zijn zak haalde en voorzichtig mijn pas geplante erwtenplant aan zijn stok vastbond. ‘Vier dagen. Was het alvast maar zover.’

‘Weet je die deal nog die we hadden gesloten toen ik met je ging fietsen, ook al had ik daar geen zin in, en in ruil daarvoor beloofde jij om mee te gaan paardrijden?’

‘Jaaaa?’ antwoordde Charlie, die me niet aankeek toen hij over-eind kwam. Ik liet het planten voor wat het was, haakte mijn vingers in zijn riemlussen en zette een stap dichterbij, waardoor ik de afstand tussen ons overbrugde totdat ik zijn warme adem op mijn wang kon voelen.

‘Nou, dat kunnen we dit weekend gaan doen. Ik heb een manege vlak buiten Kingsfield gevonden waar ik mag paardrijden. Wat vind je ervan?’

Ik keek hem aan en hield mijn adem in. Ik wist wat hij vond. Hij vond paarden een en al tanden en neusvleugels, maar afspraak was afspraak en er was niets – niets – wat ik tijdens het paasweekend liever zou doen dan door de weilanden galopperen met de wind in mijn haar en Charlie aan mijn zij.

Hij drukte zijn lippen op mijn voorhoofd en schudde zijn hoofd. ‘Dat gaat ’m niet worden, ben ik bang. Ollie komt een paar dagen bij me. Sterker nog, ik denk dat ik hem hier mee naartoe neem om paaseieren te zoeken. Is dat wat?’

Mijn blij bubbel barstte en ik voelde mijn schouders zakken.
Maar hij was vorig weekend al bij je.

Iek! Dat had ik bijna hardop gezegd! Gelukkig stak die ene diplomatieke hersencel van me er een stokje voor en voorkwam daarmee dat ik een enorme fout maakte. Charlie zou Ollie altijd boven mij verkiezen. En terecht. Ik wilde dat mijn vader ook maar een tiende van het enthousiasme had kunnen opbrengen dat Charlie had om tijd met zijn zoon door te brengen. Dus mij hoorde je niet klagen... nou misschien een beetje dan.

‘Dat vindt hij vast leuk.’ Ik knikte. ‘Misschien kunnen we met z’n allen...?’ Ik slikte en wachtte tot Charlie mijn gedachtegang zou volgen en in zou haken met de suggestie om eerste paasdag met z’n drietjes door te brengen.

Charlie was een fantastische vader. Ik had heel graag zo’n vader willen hebben. Tussen de regels door kreeg ik het idee dat hij niet altijd een goede vader was geweest, maar dat was hij nu wel. En Ollie was een heerlijk kind. Hij had grote blauwe ogen, net als zijn vader, was schattig, beleefd en zo nieuwsgierig dat ik moest lachen en Charlie voortdurend op zijn qui-vive moest zijn.

Ik had Ollie al twee keer ontmoet. Beide keren toen Charlie hem had meegenomen naar het eetcafé om een hapje te eten.

Ik was niet voorgesteld. Nou, strikt genomen misschien wel. Hoewel ‘Wat zeggen we dan tegen die aardige mevrouw, Ollie?’

niet precies was wat ik voor ogen had gehad toen ik me voorstelde hoe ik mijn toekomstige stiefzoon voor het eerst zou ontmoeten.

Charlie keek me verbaasd aan, deed zijn wollen muts af en krabde zijn hoofd, waardoor mijn handen van zijn middel gleden.

‘Waarom ga je niet in je eentje paardrijden?’ vroeg hij vriendelijk. ‘Ik ga een andere keer mee, beloofd. Maar ik denk dat Ollie en ik het lekker rustig aan doen dit weekend. Het is nog te vroeg...’ Zijn stem stokte en hij haalde ongemakkelijk zijn schouders op.

Dat was dus nee.

Met moeite kreeg ik mijn emoties onder controle, maar er was geen twijfel over mogelijk: Charlie wilde Ollie niets over mij vertellen en dat deed pijn. Schaamde hij zich voor me of zo?

Stralende glimlach, Freya.

‘Lieverd, we zijn al vier maanden samen. Heb ik mijn vriendinnetjesbadge nog niet verdiend?’

‘O, kom hier.’ Hij nam me in zijn armen en ik verborg mijn gezicht in zijn trui. ‘Ik weet dat het moeilijk is. Geloof me, ik wil ook heel graag met z’n drietjes dingen doen. Maar ik wil de beste vader zijn die ik kan zijn. Ik ben er zelf nog maar sinds een paar maanden echt voor Ollie en dat tussen ons is nog pril. Ik wil hem niet verwarren door een vriendin in beeld te brengen.’

Vier maanden was langer dan sommige van mijn relaties, maar als ik dat zou zeggen, pleitte dat niet echt voor mij.

Ik beet op mijn lip. ‘Ja, maar Tilly en Aidan zijn pas een paar weken langer dan wij een stel en die zitten al samen aan de andere kant van de wereld.’

En zij zijn voor elkaar gemaakt.

Charlie blies zijn wangen bol en er verscheen een frons op zijn voorhoofd. ‘Dat is anders.’

Ik kleurde en wilde dat ik het niet had gezegd.

Tilly’s eerste man was een paar jaar geleden omgekomen bij een auto-ongeluk. Ik snapte helemaal waarom zij er al aan toe

was om zo snel een serieuze relatie met Aidan aan te gaan; zij was al eens gesetteld en wilde dat opnieuw doen. Aan de andere kant had Charlie zijn vingers flink gebrand aan zijn vrouw en ik begreep waarom hij het voorzichtig aan deed; op de verliefdheid na die hij vorig jaar voor Tilly voelde, was ik de eerste vrouw die Charlie in zijn leven toeliet nadat hij en zijn ex uit elkaar waren gegaan. Ik vroeg me gewoon af hoelang ik zou moeten wachten totdat hij me ook in Ollies leven toeliet.

Ik slaakte een diepe zucht. Charlie tilde mijn kin op om mijn blik te vangen en ik perste een zwakke glimlach tevoorschijn.

‘Hé, kop op! We hebben het toch leuk samen?’ vroeg hij, waarna hij ondeugend glimlachte.

Een golf van teleurstelling spoelde mijn glimlach weg. ‘Is dat wat ik voor jou betekende, Charlie? Iets leuk?’

Mijn hart ging plotseling tekeer. Waarom was dit gesprek zo zwaar geworden? Nog geen twee minuten geleden hadden we het over handboeien en naaktfoto’s gehad.

We staarden elkaar aan terwijl er een vreemde spanning tussen ons knetterde. Zijn uitdrukking haperde en ik bekeek zijn gezicht aandachtig, terwijl ik uit alle macht wilde dat hij zou zeggen dat ik meer was dan dat. Ik zag hem worstelen om de juiste woorden te vinden, maar voordat er een adequaat antwoord bij hem te binnen schoot, ging mijn mobiel.

Ik was gek op de songtekst van Pharrell Williams’ nummer *Happy*. Vandaar dat het mijn ringtone was. Normaal gesproken trakteerde ik mezelf op een volle dertig seconden met Pharrell meeklappen voordat ik opnam.

Deze keer rommelde ik in mijn jaszak en ramde hard op het groene knopje.

‘Hallo?’

‘Freya, ben jij het?’ Tante Sue’s stem klonk hoger dan gewoonlijk en een beetje onvast, maar ik herkende haar onmiddellijk.

Mijn hart, dat al op topsnelheid sloeg na het ongemakkelijke gesprek met Charlie, bonkte nog harder.

‘Ja, ik ben het. Is alles oké?’

‘Nee, meissie. Het is oom Arthur, hij heeft een ongeluk gehad.’

‘O, nee.’ Ontzet wendde ik me tot Charlie. Hij fronste bezorgd en stak een hand uit naar mijn arm. ‘Gaat het met hem?’

‘Hij ligt niet meer in het ziekenhuis, maar hij ziet er nogal gehavend uit en hij heeft last van iets chronisch. Ik vind het vreselijk om je hiermee lastig te vallen en ik weet dat het kort dag is, maar zou je een paar dagen deze kant op kunnen komen om te helpen?’

Charlie keek me nog steeds gespannen aan, maar ik zocht geen oogcontact. Ik had een paar dagen vrij en aangezien Ollie er zou zijn, zag het er niet naar uit dat ik ‘iets leuks’ met Charlie zou gaan doen. Ik wierp een blik op mijn horloge. Vijf uur. De treinreis duurde minstens een paar uur en ik moest een tas inpakken...

‘Ik pak de eerstvolgende trein,’ beloofde ik en ik duimde dat er inderdaad vanavond nog een trein zou vertrekken.

Ik hing op met de mededeling dat ik zou laten weten hoe laat de trein aankwam zodra ik aan boord was.

Eindelijk keek ik Charlie recht aan. ‘Ik moet naar huis.’

‘Naar Parijs?’

Mijn ouders woonden in Parijs. Maar daarvoor hadden ze in Brussel gewoond. En daarvoor in Johannesburg, Singapore, Sydney, Kuala Lumpur en Washington DC... Uit mijn hoofd waren ze zeventien keer verhuisd. Maar er was maar één plek die ik ooit thuis had genoemd.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Appleby Farm.’

Reis mee naar het Engelse platteland, waar Appleby Farm wacht...

Freya heeft het helemaal voor elkaar. Ze heeft een leuke baan in een café op de hoek van de Ivy Lane-moestuinen en is happy in haar relatie met haar vriend Charlie. Maar zo af en toe mist ze haar oom en tante, en de boerderij waar ze is opgegroeid: Appleby Farm. Als Freya op een dag een wanhopig telefoontje ontvangt en hoort dat de boerderij in financiële problemen verkeert, besluit ze meteen om een helpende hand te bieden. Maar de situatie blijkt erger dan ze dacht... Ze moet alles op alles zetten om de boerderij te redden - ook al heeft dat een prijs.

De Britse **Cathy Bramley** is internationaal bestsellerauteur van romantische feelgoods. Sinds ze in 2014 de lezershartten veroverde met de Brightside Cove-serie, heeft ze er vele fans bij gekregen in de Lage Landen. Cathy woont in een dorpje in het landelijke Nottinghamshire met haar gezin en hond Pearl.

NUR 340

9 789020 551808

Z&K

www.zomerenkeuning.nl